

Приказка за Градината (13) – за играта

 truden.truden.com/637.html

Труден

19.07.2009

Здравейте, Мили Дечица!

Днешното продължение на приказката ще бъде за най-най-малките ми Приятели.
И за най-хубавото нещо, Бог естествено.

Аз знам, че много от вас са питали майките и бащите си за Бог.
Да де... Не защото не знаете, а за да ги изпитате.
Или по-скоро да си поиграете с мама и тате на въпроси и отговори.
Хе-хе...

Много са смешни отговорите на възрастните, нали.

Колкото по-възрастен, толкова по-смешно.

„Бог, бабиното, е един мноооого стар белобрад дядо, който живее на небето”
или

„Бог, маминото, е ДУХ. Какво е Дух ли? Ми как да ти кажа... ДУХ.”

А сега де...

Ама никое добро дете не се смее (гласно) на тези обяснения.

Защото децата обичат (с голямо „О”) всички свои близки и не искат да ги наранят със
смеха си.

Децата знаят какво е Бог, ама искат да си го обяснят с думички,
и понеже вярват на думите на големите те винаги се обръщат
към тях, когато им потрябва думичка или значение.

Ако питате мен, Мили Дечица, ще ви кажа:

Никога, ама НИКОГА не ползвайте думичка за Бог.

Вие най-добре знаете, че една игра може да има име, но никога
не може да бъде разказана.

Играта трябва да се играе и едва тогава можем да я уестим.

Защото играта ни се разказва сама, докато я играем.

(Възрастните много добре го знаят и точно за това казват „Разказа ни се играта”)

Така е и с Бог.

Трябва да се приема като игра.

Ама не да казвате „Ще играем на Бог”, щото да играеш на нещо не е истинско.

Истинското е да играеш с нещо.

Да играеш на войници не е като да играеш с войници, а?

Ааааа...

Едно е да се правиш на войник, а съвсем друго е да играеш с ИСТИНСКИ войник.

Аромата на най-хубавото нещо

Значи Бог е нещо като игра.

Играта никой не я вижда, нали?

Виждат се само тези които играят и колкото по-хубаво играят, толкова по-хубава е играта.

И колкото повече обичаме една игра, толкова по ни е добре в нея и не ни се иска да се приберем в къщи, в тези малки стаи, пълни с глупави играчки и джунджурийки за възрастни.

Играта е най ама НАЙ-хубавото нещо.

Така е и с Бог.

Той е НАЙ-НАЙ-НАЙ-Хубавото нещо от всички неща на този свят.

Защото е НАЙ-НАЙ-НАЙ-Хубавата игра в целия свят за всички времена.

Ама нали се разбрахме, никога да не казвате „Хайде да играем на Бог”.

Казвайте „Хайде да играем с Бог”.

Не, не!

И това не казвайте.

Само си го помислете.

Добре ако не си го помислите ще е най-добре.

Направо започвайте играта.

Как се играе ли?

Е, хайде сега...

Това не е въпрос на малко дете.

Децата не питат как да играят.

И никога повече не питайте възрастните какво е Бог.

Те не знаят, но не се сещат да попитат вас.

А и нямат време дори за най-хубавото нещо на този свят, играта.

А аз трябва да свършвам с това продължение на приказката, щото да остане малко време и за игра.

Играта продължава, Мили Дечица.